

5p. 528
Poština plačana v gotovini.

Posani, številka 50 par.

Izhaja mesečno.

LUC

LETO II.

SEPTEMBER 1936

ŠTEV. 1

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

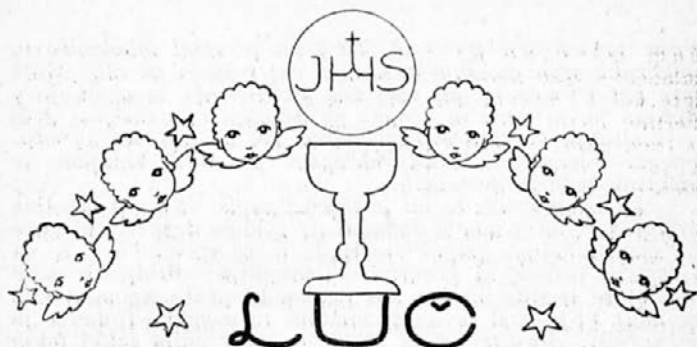
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* *Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.*

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO II.

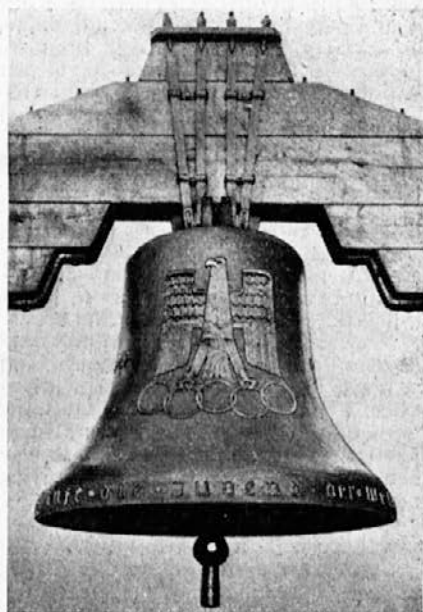
SEPTEMBER 1936

Štev. 1

Kličem mladino sveta.

Če mi verjamete ali ne — bil sem na olimpijadi v Berlinu. 3. avgusta smo sedli v avtobus — s šoferjem nas je bilo 31 — in odhiteli preko Gorenjske in preko Avstrije v slavno nemško državo, kjervlada Adolf Hitler z močno roko. Strme smo zrl v vseh nemških mestih najlepši red in občudovali moč nemškega vladarja.

Pa vam ne nameravam popisati vse, kar sem videl v Nürnbergu, Berlinu, Hamburgu in Dresdenu. Če bi namreč hotel popisati vse svoje doživljaje, bi zmanjkalo v »Luči« prostora. Omeniti hočem le eno, kar se mi je v Berlinu najbolj utisnilo v spomin, to je: olimpijski zvon.

Olimpijski zvon.

Olimpijski zvon sem si zelo natančno ogledal. Visok je 2.60 m, tehta pa 9635 kg. Na spodnji strani ima napis: »Kli-

čem mladino sveta«. Ta zvon je vabil mladeniče in mladenke vseh narodov in dežela, naj pridejo na olimpijske igre kot tekmovalci ali vsaj kot gledalci, da se nasrkajo v Berlinu novih moči in novega navdušenja za nadaljnje delo v treniranju (v vaji) svojega telesa. Da ob pogledu na odlikovane zmagovalce sami zahrepene po zlatih kolajnah in srebrnih lavorjevih vencih.

Globoko v srce se mi je zajedel napis: »Kličem mladino sveta«. In precej sem se spomnil na nekoga drugega, ki kliče ne samo mladino, ampak vse ljudi, to je, spomnil sem se na Gospoda Jezusa, ki govori iz tabernaklja: »Pridite k meni vsi, ki se trudite, in jaz vas bom pokrepčal.« Spomnil sem se nanj, ki je imel ravno do mladine tako veliko ljubezen in je govoril: »Pustite jim in nikar jim ne branite zakaj takih je nebeško kraljestvo.«

Tudi mene je zvabil olimpijski zvon v Berlin, pa ne da bi si tam izvojeval v teku ali skakanju zlato, oziroma srebrno kolajno — ne, šel sem tja, da se tam kaj naučim.

Ko sem stal v velikanskem stadionu, v katerem je prostora za sto tisoč ljudi, ko sem gledal tekače, ki so se lovili v velikanski elipsi za prvenstvo, sem se zopet spomnil na našega Gospoda Jezusa. Da, tudi on nas vzpodbuja na tekme, na tekme v lepih krščanskih krepostih. Tisti, kdor tu doseže prvenstvo, bo prejel zmagoslavni venec, bo prejel krono — kolajno, ki mu je ne more vzeti ves svet.

»Kličem mladino sveta«, tako govori Gospod Jezus tudi tebi, Lučkar in Lučkarica. Ali se boš ti njegovemu sladkemu vabilu upiral? Ne smeš se! Pojdi za njim, ki je tvoj najboljši prijatelj.

Pa ne smeš govoriti: »Saj ne vem, kaj naj storim.« — Kaj naj storiš? Drži se točno tega, kar bereš v »Luči«. »Luč« naj bo zate olimpijski zvon, ki ti kaže pot k Jezusu, pa tudi pot do zmage, do zmage nad grehom in strastmi, da boš dosegel kolajno, ki ti je ne bo mogel nihče vzeti. Ta kolajna ti je zagotovilo nebeške krone.

»Vabim slovensko mladino,« tako kliče »Luč« v začetku novega letnika. Vabim slovensko mladino da se naroči na najlepši in najcenejši slovenski mladinski listič. Dečki in deklice, ki ste že naročniki in čitatelji »Luči«, pridobite novih naročnikov in naročnic. Povejte tovarišem in tovarišicam, da je »Luč« Jezusov listič. Kdor ta listič vestno prebira, mora nehote vedno bolj ljubiti najboljšega prijatelja otrok, ljubeza Jezusa.

Poslušajte torej naš blagodoneči olimpijski zvon: »Vabim slovensko mladino pred tabernakelj evharističnega Kralja!«

To vam je bil junak!

Od jutra do večera je bil v vasi neprestano dirindaj. Skozi vas so korakali vojaki, ki so imeli v bližini orožne vaje.

Večerilo se je. Ob košatem grmovju, ki je rastlo blizu prvih vaških hiš, je sedelo deset vojakov. Njihova naloga je bila, paziti na mimo idoče. Pri tem so se pa seveda po svoje zabavali.

»Kaj?« je vprašal starejši vojak svojega mladega tovariša. »Ali stanuje res tvoja mati v onem selu tam, ki leži samo uro hoda od tod? Zakaj je pa ne obiščeš?«

Mladenič odgovori: »Zdaj smo vendar v vojni službi in stotnik nam je dejal, da je vsak dopust izključen.«

Oni drugi pa se je zakrohotal: »Ha, ha, ha. To si še mlad. Pa neumen, neumen šele. Če bi bil na tvojem mestu, bi si znal dobiti precej nekaj dni dopusta.«

»Kako pa?« je vprašal mladenič radovedno.

»Stvar je zelo enostavna,« je odvrnil starejši. »Rekel bi stotniku, da mi je mati nevarno zbolela in da bi jo rad obiskal.«

»To bi bila vendar laž!« je kriknil mladi vojak.

»Ha, ha. Laž! Ali je taka majhna laž kaj hudega?« se je zarežal tovariš in obraz se mu je grdo spačil.

Mladenič pa se je vzravnal; jasno je pogledal svojemu zapeljivcu v obraz in krepko je vzkliknil:

»Vsaka laž je sramota za človeka; jaz nikdar ne lažem.«

»Izvrstno, sin moj!« je zadonel glas iz bližine in izza grmovja je stopil stotnik, ki je ležal v senci in je pogovor obeh vojakov prav dobro slišal. »Jutri zjutraj lahko obiščeš svojo mater,« je nadaljeval. »Lepo jo pozdravi in ji povej, kako si prišel do dopusta. Boš videl, kako bo vesela. Kdor ljubi resnico, je v vsakem oziru pošten človek. Ti pa,« in obrnil se je do starejšega vojaka, »ti boš pa jutri kaznovan, ker si hotel tovariša zapeljati v laž.« Tako se je tudi zgodilo. — — —

To vam je bil junak ta mladi vojak — ali ne? Tudi ti si vojak, celo Kristusov vojak. Vsaka laž je velika sramota že za navadnega vojaka, koliko večja za Kristusovega. Ali bi ti mogel čisto mirno reči: »Kristusov vojak sem — zato pa tudi nikdar ne lažem!«

Vse za Jezusa.

Letos ima »Luč« lep ovitek s prekrasno risbo malega Jezusa, ki ga obdajajo angelske glavice.

Ali veste, koga pomenijo ti ljubki obrazki. To so tisti otroci, ki izpolnjujejo vsak dan »Jezusove dneve«. — Take otroke ima božji Žveličar zelo rad. Zato vidite, kako dviga svojo ročico v blagoslov.

Ali si tudi ti med temi angelčki? Če te še ni, pazi, da kmalu prideš v njihovo družbo. Letos imaš »Jezusove dneve« kar v »Luči«. Tako lističa vsaj zgubiti ne boš mogel.

Precej danes trdno skleni, da boš z vestnim izpolnjevanjem »Jezusovih dni« to šolsko leto naredil božjemu Žveličarju zelo mnogo veselja.

Vse za Jezusa!

Molitev pred sv. obhajilom.

Pridi, ljubi Jezus,
zopet mi v srce.
Težko te že čakam,
veselim se že.

Da si Bog in Stvarnik,
to priznam vsekdar.
V hostiji te molim,
moje duše žar.

Trdno upam vate,
ker si vir dobrot.
Kličem ti hvaležno:
Ljubim te, Gospod!

Žal so mi vsi grehi;
bridko me skelé.
Vse, kar tebe žali,
zame je gorjé.

Pridi, dobri Jezus,
skleni se z menoj,
pridi in ostani
vekomaj z menoj.

Misijonar.

Ferdinand je sedel na vrtu pod košatim kostanjem in čital legendo o sv. Tereziji. Dvakrat jo je že prečital, pa jo je začel znova:

»Na križnem hodniku svojega samostana v Avili zagleda nekoč serafinska sv. Terezija nebeško ljubkega dečka. Ni ga poznala in mislila je, da hoče obiskati kako sorodnico v samostanu.

»Kdo pa si ti, mali?« ga vpraša ljubeznivo Terezija in njeno srce je bilo vse prevzeto zaradi dečkove lepote. »Povej, kako ti je ime!«

Deček se nasmehne in pravi: »Ti mi povej prej svoje ime, potem ti povem še jaz svoj!«

»Meni je ime Terezija od Jezusa,« mu odvrne zelo začudena Terezija.

»In meni je ime Jezus od Terezije,« zapoje z zvonkim glasom deček in še isti hip izgine.«

Ferdinand je vstal, zaprl knjigo in se napotil proti cerkvi.

»Jezus od Terezije!« mu je zatrepetal po vsem telesu, ko je stopil pred veliki oltar in hrepeneče zastrmel vanj.

Kako blažen bi bil, če bi v tem trenutku stopilo iz tabernaklja božje Dete ter bi ga vprašalo: »Kako ti je ime?«

Ves navdušen bi mu odgovoril: »Ferdinand od Jezusa sem. Tvoj sem, dobri Jezus, ves sem tvoj!«

Ni še dolgo, kar je prejel Ferdinand prvo sveto obhajilo. Od tistega velikega dneva njegove svete pomladi dalje je bil Ferdinand v resnici ves Jezusov, vedno jasneje mu je bilo, da je Jezus edini njegov pravi prijatelj. In danes, ko je bral legendo o sv. Tereziji, mu je srce vzplamtelo v novem ognju in kar s silo se mu je iztrgala iz njegove duše pred tabernakljem velika prisega:

»Ferdinand od Jezusa hočem ostati vse življenje! Jezus, prisegam ti, da ti bom zvest do konca!«

Še enkrat se je ljubeče ozrl v tabernakelj, pozdravil Jezusa ter se napotil domov.

Leta so tekla. Ferdinand je rasel, prišel je v visoke šole in v življenje. Lepota sveta se mu je široko odprla, našel je dobre prijatelje in razveseljevanje se mu je smehljalo povsod.

Pogosto se mu je približal izkušnjavec ter mu šepetal:

»Zakaj se vedno vsemu prijetnemu odteguješ? Ne bodi norec! Uživaj, kolikor moreš, zdaj, ko si mlad!

Poglej svoje tovariše in prijatelje; delajo to in ono — ali meniš, da je vse to zlobno? Ne imej vendar vsega za greh!«

Tako mu je šepetal zapeljivec in tovariši so se na vso moč prizadevali, da bi spravili nedolžnega mladenciča na svoja opolzka pota.

Često je bil Ferdinand zelo blizu prepada pogube.

Tedaj pa mu je vedno stopila pred dušo njegova sveta prisega. Kako — ali naj storim greh? Ali naj postanem Jezusu nezvest? Njemu, ki je moj dobri prijatelj? Njemu, ki sem mu prisegel večno zvestobo? Ali nisem Ferdinand od Jezusa? —

Ko je končal visoko šolo, mu je pa Jezus poplačal njegovo zvestobo s tem, da mu je položil v srce veselje za redovni stan. Ferdinand je postal leta 1920. frančiškan. Štiri leta pozneje se je šolal nekaj mesecev v misionjskem kolegiju v Rimu, naslednje leto pa je odšel na Kitajsko, prižigat luč Jezusovo onim, ki ječe v temi in smrtni senci.

Bilo je v majniku leta 1928., ko je bil mladi misionar na poti v dva dni oddaljeno selo, kjer so ga njemu podrejeni kristjani željno pričakovali. Spotoma ga napadejo v neki zapuščeni vasi razbojniki in mu vzamejo služabnika, živinče in vse, kar je imel. Vlečejo ga na dvorišče bližnje hiše in mu vzamejo še čevlje, pokrivalo in vrhnjo obleko. Ostala mu je le še spodnja tunika in tenek frančiškanski pas; na prsih se mu je lesketal križec. Tudi to mu hočejo razbojniki vzeti.

Tedaj se jim pa redovnik upre in odločno zahteva, naj ga peljejo pred njihovega poglavarja.

Razbojniki mu reko, naj gre v hišo. Toda komaj se le-ta obrne in napravi nekaj korakov, že počí puška in misionar se zgrudi na tla; krogla mu je predrila hrbet in prsi.

»Jezus — Jezus — — — Kličeš me! — Prihajam — že prihajam... Darujem ti — — — svoje življenje — za svoje morilce — — Jezus, reši jih — smrti in pogube! — Glej — držal sem svojo obljubo in — zdaj sem tvoj — Ferdinand.«

Krčevito pograbi križec in ga poljubi.

Smrtna senca zdrkne preko njegovega nedolžnega obraza.

Toda naenkrat odpre znova svoje oči:

»Kdo je bil to? Kaj pomeni ta jasna postava, obdana od angelov? — Gospod — Gospod Jezus — — ali si prišel pome? — O Jezus, glej, bil sem ti zvest — —«

Tedaj pa se je sklonila čez umirajočega jasua Jezusova postava:

»Ferdinand, sin moj — tvoj Jezus je pri tebi. Bi si mi zvest do smrti in zdaj ti hočem dati krono večnega življenja.« — — —

Ko je drugi dan stopil misijonarjev služabnik, ki so ga roparji izpustili, pred svojega mrtvega gospoda, je zapazil na njegovem mladem obrazu skrivnosten smehljaj.

Naša nova hišica.

Jamškovi so opravili molitev po obedu. Jakec in Tinca, oba močno bledolična, sta hotela iz zatohle vlažne sobe na dvorišče, ki je bilo sicer brez sonca, a je imelo prost pogled na sinje nebo. Očka pa ju prestreže in jima vzklikne:

»Počakajta, otroka; ogledali si bomo naš novi dom.«

»Naš novi dom?« se začudi Tinca.

»Našo novo hišico?« zategne Jakec.

»Nič se ne čudita. Vajina molitev, ki jo opravljata že dobre tri mesece, je uslišana. Bog nam je naklonil lastno hišico, ki leži dobre pol ure izven mesta.«

Otroka sta brzela, da ju je oče komaj dohajal. Vsa nestrpna in radovedna, kakšna je tista nova hišica, ni sta spotoma skoraj nič govorila. Očka je moral klicati za njima, da jima je dal pravo smer.

Prišli so na velik travnik.

Jakec pogleda očeta: »Kje je hišica? Ne blizu, ne daleč je ni videti.«

»Tamle je železniški voz. Hišice pa tudi jaz ne vidim,« dostavi Tinca.

Tedaj pa objame očka z levico oba otroka, desnico pa počasi dvigne in pokaže železniški voz:

»Tu bomo stanovali.«

»Kaj? Kje? Tu?« sta se prestrašila otroka, pa sta strmela in se vzradostila. Kot dve srnici sta odhitela proti vozu in zlezla vanj.

»Tu bomo stanovali.«

Jakec je zaklical skozi okno: »Očka, še cigani imajo lepše!«

Tinca se je žalosna vrnila iz čudne hišice in s solzami v očeh zašepetala: »O — pa sem bila trdno prepričana, da se nas bo Marija z Brezij usmilila in nam naklonila lep domek.«

»Več kot tri mesece smo jo prosili,« je klavrno dodejal Jakec.

Očka pa se je veselo nasmehnil: »Otroka, še bomo molili — pa sami bomo svojo dolžnost storili in v kratkem bomo imeli prijetno stanovanje.«

»Da, tako je,« vzklikne Jakec. »Gospod župnik je povedal na prižnici pri šmarnicah, da Marija vsako prošnjo usliši. Tudi nas bo uslišala.«

Otroka sta si hotela natančneje ogledati čudno hišico, toda očku se je mudilo na delo in vrnili so se domov.

Vesela mladost.*

Povest.

Pri Zofki na obisku.

Nekega jutra je prejela Milka zelo zamazan in zmečkan listič, na katerem je bilo napisano sledeče:

»Drage me prijatelce prite jutri k men na obed. Mama pros vašo mamo ob peteh bomo jedl pred se boma igrale pol pa šle na špancir, stavem de sem kašna napaka nardila pa se nasmete iz mene norca delat!

Zofka vaša prijatelca«

Milka se je morala zasmejati, ko je v enem samem pisnu videla toliko napak, dočim je Zofka mislila, da se ji je vrinila samo »kašna« napaka. Ker pa je bila dobra, ni pisma kazala Lenčki in Metki, ampak z njim takoj šla k mami:

»Mamica, Zofka mi piše, da nas gospa Kopriva vabi vse skupaj za jutri na obed.«

»Oh, oh, same sitnosti!« vzdihne mati. »Milka, ali te morda ta obed mika?«

»Da, mamica,« odvrne Milka. »Ubogo Zofko imam namreč zelo rada, ker je tako nesrečna.«

»To je od tebe še toliko bolj velikodušno, ker si bila zaradi nje že dvakrat kaznovana,« poudari gospa.

Milka: »O, mamica, ali je niste videli, kako ji je bilo potem žal?«

»Že prav, že prav, moja dobra Milka. Pa ji odpiši, da gotovo pridemo.«

Milka se je mami zahvalila, šla povedat Lenčki in Metki, potem pa Zofki odpisala:

Ljuba Zofka!

Mama in gospa Rožnikova prideta jutri k Tvoji mamehi na obed, s seboj pa vzameta tudi nas tri: Lenčko, Metko in mene. Zelo se veselimo. Ne bomo pa oblekle boljših oblek, da se bomo lahko igrale.

Z Bogom, draga Zofka! Poljublja te

Tvoja Milka Cvetko.

* »Vesela mladost« je nadaljevanje povesti »Najlepše kreposti nedolžne mladosti«. Ta povest je izhajala v »Luči« lansko leto vsem čitateljem v veliko veselje. Ker sem dobil nešteto pohvalnih pisem, sem se odločil za nadaljevanje. Povest je zelo vzgojna, a zraven vesela.

Deklice so ves dan mislile samo na jutrišnji obisk. Metka bi rada oblekla obleko iz belega mezlana, Lenčka in Milka pa preprosto platneno. Gospa Rožnik pa je odločila, naj se oblečejo v platneno, in pri tem je ostalo.

Metka je hotela tudi svojo lepo punčko vzeti s seboj; Milka in Lenčka pa sta ji rekli:

»Pazi, Metka! In spomni se velikega hrasta in Ivke!«

Metka: »Že, ampak jutri pa vendar ne bo ne nevihte, ne gozda, ne Ivke!«

Lenčka: »Seveda ne, ali lahko jo kje pozabiš ali pa ti pade na tla in se razbije.«

Metka: »Oh, saj pravim, vedno mora uboga punčka ostajati doma! Ubožica, kako se dolgočasi! Nikoli iz hiše, nikoli nič videti, ali je to življenje?«

Milka in Lenčka sta se začeli smejati. Metka ju je najprej gledala, potem pa se je še sama zasmejala in rekla, da bo res pametnejše, ako pusti punčko doma.

Naslednji dan dopoldne so deklice delale kakor druge dni. Ob dveh popoldne pa so se šle obleč in ob pol treh so sedle v odprto kočijo. Gospe Cvetko in Rožnik so bile na zadnjem sedežu, tri punčke pa na sprednjem. Vreme je bilo krasno, in ker do gradu gospe Koprive ni bilo več ko štiri kilometre, so bile v dvajsetih minutah tam. Debela gospa Kopriva jih je pričakovala pred hišo, Zofka je pa rajši tičala zadaj in ji ni hodila blizu, da ne bi prestregla kakšne klofute.

»Dober dan, drage dame, klanjam se, klanjam se!« je vpila gospa Kopriva. »Pozdravljene, gospodične! Kako lepo je od vas, da ste prišle dosti zgodaj! Otroci se bodo lahko igrali, mamice bomo pa malo pokramljale. Gospe mislim namreč naprositi za veliko uslugo. Gre za ničvrednico Zofa. Podarila bi vam jo rada za nekaj tednov, če bi jo hoteli prevzeti in nanjo paziti, ker nameravam odriniti na potovanje.«

Gospa Cvetko je bila iznenadena in ni nič odgovorila. Rajši je čakala, da bi gospa Kopriva kaj več povedala o neprijetnem darilu, ki ji ga misli pokloniti. Gospe so odšle v sprejemnico, deklice pa so ostale v veži.

»Zofka, kaj je rekla tvoja mačeha?« vpraša Metka, »da te hoče našim mamicam podariti? Kam pa pojde brez tebe?«

»Prav nič ne vem,« vzdihne Zofka. »Vem samo to, da me že dva dni kar naprej tepe in da me hoče pustiti tukaj, ona pa odide na potovanje po Italiji.«

»Joj, kako ti bo hudo!« vzkligne Milka.

»O, še malo ne, posebno če me pošlje k vam! Tako srečna bom pri vas! Nikoli me ne boste tepli, nikoli po krivici kregali, ne bom več tako čisto sama, po cele dneve popolnoma zapuščena, ko se nič ne naučim, ne vem kaj delati in se dolgočasim. Dostikrat se jokam po cele ure skupaj, pa se zame nihče ne zmeni in se nikomur ne zdi vredno, da bi me tolažil!«

(Dalje.)

Le semkaj stopi, bratec moj,
vodíce sveže se ne boji!
Umij si zjutraj vsakokrat
ušesa, lička, pa še vrat;
da poleg duše, še telo
umito, lepo vedno bo.

Sveta Ida.

(Septemberska zavetnica.)

Sv. Ida je imela mnogo bogatih in mogočnih sorodnikov, pa tudi mnogo svetnikov. Še čisto mlada se je poročila s slavnim vojskovodjem Egbertom, s katerim je živela v lepi ljubezni na bogatih posestvih saške dežele.

Leta 800 je Egbert umrl. Od tedaj je živela Ida samo za Boga. Odtegnila se je svetu, oblekla je siromašno redovno obleko in je živela tiho v samotni celici. Dvakrat dnevno je pa njeno skromno bivališče oživel. Prišli so ubožci in trpeči ter prožili proti njej svoje proseče roke.

Sv. Ida je imela v celici mrtvaško krsto, ki je bila napolnjena z oblekami, jedmi in denarjem prav do vrha. Vsak dan dvakrat jo je napolnila, pa tudi dvakrat izpraznila, ko je z njeno vsebino osrečila svoje siromašne brate in sestre.

Ko je sv. Ida umrla, so položili njeno telo v to krsto, ki je bila z deli krščanske ljubezni bogato blagoslovljena. Pri njenem pogrebu je jokal ves narod, zlasti pa ubožci in sirote.

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Otroci! Popišite mi na kratko Slomškove praznike v Mariboru, ali proslavo 60 letnice prevzv. škofa Tomažiča ali posebne doživljaje pri Stiških slavnostih. — Najboljši spisi bodo priobčeni in eden tudi nagrajen. — Urednik.

Stiške slavnosti.

Dovolite mi, da Vam napišem nekaj vrstic o slavnostih stiškega samostana. Vsi smo komaj pričakovali te lepe dneve. Dekleta so pletla vence, fantje so postavljali mlaje, drugi so se zopet učili za igre.

V nedeljo, dne 9. avgusta, je bil slavnostni dan za nas otroke. Od vseh strani so prišli, oziroma so se pripeljali na ozaljšanih vozovih otroci, pod vodstvom svojih gg. katehetov ali gg. učiteljev. Cerkev je bila polna samih otrok.

Sv. mašo so darovali prevzvišeni g. nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič, Pridigovali so mil. g. opat. Kmalu je prišel čas za sv. obhajilo. Okoli 5000 otrok je prejelo Jezusa v svoje srce. Po sv. maši je bil zajtrk, nato igra: »Potujoči križ belih menihov«.

Višek vseh slavnosti pa je bil 15. in 16. avgusta. Na praznik smo se zbrali vsi Stiščani in okoličani, da dostojno sprejememo prevzvišene gospode škofo, ki so se pripeljali iz Ljubljane na avtomobilih. Spremljali so jih tudi svetni dostojanstveniki.

Prvi so prišli v sprevedu domači fantje na konjih. Potem okrog 1000 kolesarjev; imeli so kolesa okrašena s cveticami. Za temi duhovščina in drugi ljudje.

V narodnih nošah jih je bilo tudi precej.

Nepopisno lepo pa je bilo ponoči, ko so šli možje in fantje s prižganimi baklami na Vinograd k polnočnici. Po vsem hribčku se je vila goreča procesija, na vrhu pa so frčale v zrak rakete.

Za žene in dekleta je bila sv. maša v cerkvi. Ta je bila vsa zunaj in znotraj električno razsvetljena. Tudi na zvoniku je bilo polno lučic.

Ob sedmih in ob devetih je bila sv. maša na cerkvenem dvorišču; otroci smo peli koralno mašo.

Konec slavnosti pa je bila popoldanska procesija. Posebno lepe so bile narodne noše. Belo oblečene deklince smo imele košarice s cveticami. Lep pogled je bil na duhovščino, posebno na naše gg. patre, ki so v svojih lepih oblačilih korakali pred Najsvetejšim. Z blagoslovom se je zaključila ta veličastna slovesnost. Vse je bilo lepo, ničesar nismo pogrešali, razen Vas, gospod urednik.

Irma Leskovec, učenka IV. razr. v Stični.

Odgovor: Priznam, predraga Irma, res me ni bilo v Stično. Ves skesan se trkam zdaj na prsi. Ko ste otroci v Stični častili tako lepo evharističnega Kralja, sem se jaz ubogi grešnik klatil kot svetovnoznani športnik v Berlinu na olimpijadi. Obljubim, da ne bom nikdar več kaj takega storil. Upam pa, da mi boš tudi Ti, draga moja Irma, oprostila, če Ti povem, da nisem mogel storiti drugače. Še preden sem zvedel za »Stiške slavnosti«, sem se priglasil za olimpijado. Preklicati pa svoje priglasitve nisem mogel. — Urednik.

Celjske klarice v sprevedu.

Proslava 700 letnice sv. Elizabete.

Dve celjski klarici v paradi.

jo je pozidal sam stric sv. Elizabete, takrat ogle ski patriarh, so nas sprejeli preč. g. župnik Soklič. Ko se je naša sestra zahvalila za pri-rčne besede, so zabučale orgle in Klarice smo vkorakale v svečano razsvetljeno cerkev pred glavni oltar sv. Elizabete. Tu smo zapele pesem sv. Elizabeti potem pa smo poslušale prekrasen govor preč. g. župnika in prisostvovala sv. maši. Oj, to so Vam lepo peli slovenjegraški pevci, predvsem še sedaj nismo pozabile srebrnega soprana. Po sv. maši smo imele skupen obed pri Gollu. Plemenite gospe so poslale vsaki vrečico sladkih pozdravov. Ob dveh smo imeli v Starem trgu slovesne večernice, potem pa v dvorani igro »Sveta Elizabeta«. Pisatelj Meško sam je prišel in imel pred igro govor.

To je bilo ljudi! Pomislite, dvorana je bila tako nabita, da nismo mogli preč. g. Meška spustiti po govoru vanjo. Morali so ostati pri nas za odrom.

Pa smo tudi lepo igrale. A ne bomo nič domišljave. Vse uspehe smo darovale za Jezusove dneve. Lepo pozdravljeni!

Klarica Jelica Žuža.

† Mija Eržen.

Letos, 8. maja, je izročila svojo dušo Bogu prijateljica »Luči« — Mija Erženova. Pokojnica je obiskovala II. razred realne gimnazije v Kranju. Že na velikonočne počitnice je prišla bolna domov. Doma se ji je bolezen še poslabšala in morala je iti v bolnišnico. Tam jo je po nekaj tednih trpljenja »zel k sebi« dobri Jezus, ki ga je Mija tolikanj ljubila.

S cvetjem posuta je ležala v beli obleki na mrtvaškem odru. Kako zelo je bila priljubljena, so pokazali številni venci, šopki in prekrasni pogreb. Krsto so nosile belo oblečene deklice. V sprevedu je šla šolska mladina, katera je na pokopališču zapela pesem »Vigred se povrne«. Gospod župnik se je v lepih besedah poslovil od Mije. Naj bo njeni ljubi mami v tolažbo, da ima v nebesih najboljšo prijateljico in priprošnjico.

Draga Mija, počivaj v miru!

Prekrasno pismo prave Lučkarice.

Prečastiti g. p. Krizostom!

Po dolgem času Vam zopet pišem. Sedaj sem s svojimi starši v Ljutomeru na počitnicah.

Tudi v tem mesecu izpolnjujem »Jezusove dneve« za otroke, ki so v rokah hudobnih ljudi, da bi jih Jezus ohranil nedolžne. Na molitev pred jedjo in po jedi ne pozabim več, odkar sem čitala v »Luči« sestavek »Molitve pred jedjo in po jedi«.

Pošiljam Vam »Jezusove dneve« (za april, maj, junij in julij).

V mesecu maju in juniju sem molila vsak dan za prvo-obhajančke, da bi dobro pripravljeni Jezusa prvič prejeli. Za Vas molim vsak dan, pa tudi pri sv. obhajilu se Vas spominjam.

Sprejmite pozdrav moje mamicel!

Prisrčno Vas pozdravlja

Kryl Jërica, učenka IV. razr. v Ljubljani.

Ljutomer, dne 17. avgusta 1936.

Odgovor: Takih Lučkarjev in Lučkaric si želim, pa naj bodo majhni ali veliki. Kdor »Luč« tako skrbno bere in tako vestno izpolnjuje njene nauke, temu pač ne bo manjkalo v življenju božjega blagoslova in njegova smrt bo srečna. — Jërica, ne bodi huda, ker sem Tvoje pismo priobčil. Želim samo, da bi Te vsi Lučkarji posnemali. — Urednik.

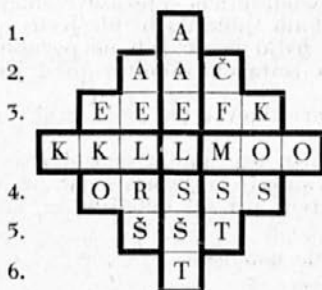
Uganke.

1. uganka.

Vzemi vsako 6. črko!

2. uganka.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.

1. Soglasnik.
2. Ženski glas.
3. Postajališče na Gorenjskem.
4. I. srbska državica
5. Turško pokrivalo.
6. Soglasnik.

Po sredini navpično in vodoravno bereš ime velikega vzgojitelja slovenske mladine.

Imena tistih, ki bodo rešili obe uganki priobčimo. Trije izžrebani dobe lepo vezano knjigo.

„Jezusovi dnevi“ za september.

[illegible]

Halo! Na noge!

Če poznaš otroka, ki še ni naročen na »Luč«, ga pregovori, da postane takoj naročnik tega priljubljenega verskega mesečnika za mladino, ki stane za celo leto le 5 Din. Storil boš s tem veliko apostolsko delo.

Otrok, ki se zvesto drži tega, kar ga uči »Luč«, in izpolnjuje vsak dan »Jezusove dneve«, bo čisto gotovo srečen v življenju in ob smrti!

Pišite po »Luč« na naslov:

Uprava »Luči«
Ljubljana, Kopitarjeva 2
H. Ničman